

П. Г. УДХАУС
ОСТАВИ ТОВА НА АЛДЖИ

Превод от английски: Стоян Бабалев, 1997

chitanka.info

Както често се случва през август, когато хората ползват годишния си отпуск, любимият на много хора курорт Брамли-на-морето се бе натъпкал толкова много с любители на озона, че нямаше място къде да стъпиш. Хенри Кътбърт Пъркис, собственик на популярното списание за деца „Дребосъчета“, бе там със съпругата си, госпожа Пъркис. Уфи Просър, милионерът от клуба „Търтеите“, бе също там. Бе отседнал в хотел „Манифик“ и имаше съвсем глупав вид — на главата си носеше панамена шапка с яркочервена панделка. Един изтъкнат гост от САЩ — карикатуристът Уоли Джъд, автор на поредицата комикси за „безстрашния Дезмънд“, разпространяван от хиляда и шестстотин американски вестника, също прекарваше уикенда си тук. На плажа пред хотел „Манифик“ внимателният наблюдател, заглеждайки се в тълпата, би забелязал сред присъстващите и Бинго Литъл, обещаващият млад редактор на „Дребосъчета“, със своята съпруга, госпожа Литъл, по-известна като писателката Роузи М. Банкс. Дватама наблюдаваха невръстния си син Алджернън Обри как строи пясъчен замък и се разтапяха от умиление.

Беше прекрасен слънчев ден с дъх на балсам, антициклонът вършеше своето и цялата природа се усмихваше. Но както често се случва в този неспокоен следвоенен свят, когато цялата природа се е ухилила, на много нещастници, изпаднали в беда, не им е до веселие и Бинго беше един от тях. Слънцето грееше, но сърцето му тънеше в мрак; небето бе ясно, но затова пък мислите на младия баща бяха мрачни. И то не защото госпожа Литъл трябваше да замине за Лондон, за да вземе участие в годишната сбирка на клуба „Перодръжка и мастило“. Въпреки че госпожата винаги му липсваше при отсъствията си, Бинго Литъл носеше отпечатъка на силна меланхолия, а това, което бе потопило гемиите му и бе разстроило бойния му дух, бе една проста забележка, отронила се току-що от нейните устни.

Говорейки за тайнствено изчезналите му златни копчета за ръкавели предишния ден, тя беше убедена, че това със сигурност е било работа на някой професионален крадец на копчета на ръкавели и че Бинго трябва да остави тази работа в ръцете на полицията.

— Те ще обиколят навсякъде — обясняваше тя — и ще поразпитат из всички зложни къщи.

Точно това изявление бе скрило слънцето за Бинго и го караше да чувства как, въпреки топлия ден, стоножки с ледени крака

маршируват нагоре-надолу по гръбнака му. Ако имаше нещо, което бе в пълен разрез с желанията му, това бе полицията да започне да разпитва из този вид учреждения, особено в това на улица „Сивю Роуд“. Защото точно там, за да получи пет лири, които да заложил на един кон, който финишира седми, Бинго собственооръчно заложил въпросните копчета за ръкавели. А отношението на госпожа Литъл към този род занимания беше непримиримо-осъдително.

— Наистина ли смяташ, че подобни действия са разумни? — замънка той.

— Разбира се. Точно това е нещото, което трябва да се направи.

— Доста допълнителна работа за горките момчета.

— За това им плащат, а мисля, че разследването им носи истинско удоволствие. Боже Господи — каза госпожа Литъл, поглеждайки часовника си, — кога стана толкова часа? Трябва да хуквам. Довиждане, ангелчето ми. Грижи се за Алджи.

— Неговото благополучие ще е моя постоянна грижа.

— Не го изпускай нито за миг от погледа си. Ще се върна утре вечер. Довиждане, съкровище.

— Довиждане, овошке, на която виси плодът на моя живот — извика след нея Бинго и след миг остана сам с мислите си.

Все още бе потънал в дълбок размисъл, когато един глас произнесе съвсем наблизко:

— А, господин Литъл, добро утро — и излизайки стреснато от унеса си, Бинго видя, че е в компанията на семейство Пъркис.

— Гъди-гъди — обърна се женската Пъркис към Алджернън Обри.

Детето отвърна на репликата с нямо презрение и госпожа Пъркис обезсърчена сподели, че трябва да бърза за час при фризьорката си. Щом тя се оттегли, от устните на господин Пъркис се отрони сподавен стон, а Бинго забеляза, че срещеният му поглед се е спрял върху собствения му син и наследник.

— Уф! — каза Пъркис. Целият беше разтреперан.

— Моля? — попита Бинго. Гласът му беше студен. Той нямаше илюзии по отношение на физиономията на първородния си син, знаейки добре, че времето, което, както всички знаем, лекува всичко, ще превърне Алджернън Обри в едно изискано конте, какъвто бе и самият Бинго. За момента малчуганът притежаваше, както толкова

много деца в тази възраст, отегчителните белези на сериен убиец, който страда от растящ навътре нокът на крака. Въпреки това, обаче, на Бинго не му хареса начинът, по който другият изрази ужаса си. Пъркис, който също не можеше да се нарече шедьовър на някой от старите майстори, нямаше абсолютно никакво право на критика.

Пъркис побърза да обясни:

— Съжалявам. Не трябваше да позволявам чувствата да вземат връх. Просто в положението, в което съм, дори само видът на младото поколение ме кара да изтръпвам до мозъка на костите си. Господин Литъл — продължи Пъркис, избягвайки погледа на Алджернън Обри, защото детето го гледаше с погледа, с който Джек Демпси^[1] смразяваше противниците си на ринга, — утре тук ще се състои конкурс „Най-хубавото бебе“, а аз трябва да бъда съдия.

Високомерието на Бинго се стопи. Разбираше добре чувствата на другия, защото знаеше какво може да означава това. Фреди Уиджън от клуба „Търтеите“ веднъж бе избран да оценява едно подобно състезание в Южна Франция и разказът му за това, което е трябвало да преживее, бе накарал пушалнята в Клуба да онемее.

— Боже мой! — извика той. — Как се случи това?

— Госпожа Пъркис го уреди. Според нея една публична проява на собственика на „Дребосъчета“ би увеличила тиража на списанието, привличайки нови абонати. Абонати! — повтори той, размахвайки ръце темпераментно. — Не искам абонати. Искам само да прекарам една тиха и спокойна отпуска без никакви хубави бебета. Бих дал цялото злато на света, само да можех да се отърва от това задължение.

Все едно електрически ток мина през Бинго. Той подскочи цяла педя.

— Така ли? Цялото злато на света?

— Цялото.

— Като казваш цялото злато на света, би ли достигнал до сумата пет лири?

— Разбира се. И бих считал това за добра сделка.

— Тогава ги дай насам — каза Бинго, — а в замяна на това аз ще заема твоето място като съдия. Моето явяване също би увеличило тиража на „Дребосъчета“, та нали пред обществеността ще се появи неговият главен редактор.

За миг възторгът завладя Пъркис и го разтрепери от глава до пети. На устните му затрептя победоносното „Ура“, но веднага след това озареното му лице угасна.

— А госпожа Пъркис? Тя вече даде нарежданията си. Как да не се подчиня?

— Скъпи господин Пъркис, използвайте мозъка си. Просто трябва да изкълчите глезена си, да си сецнете кръста или нещо подобно — да паднете от прозореца, да ви прегази камион... Всеки шофьор на камион с удоволствие ще ви прегази, ако му бутнете някой и друг шилинг. И тогава — никакви грижи. Разбира се, старата чанта... пардон, госпожа Пъркис, не може да иска от вас да се размотавате по разни конкурси за най-хубави бебета, при положение че лежите в болнично легло с натрошени кокали. Споменахте нещо за пет лири, господин Пъркис, бих ги приел мигновено с радост.

Като в сън Пъркис извади банкнота от пет лири. Като в сън я подаде. А Бинго като в сън я пое.

— Господин Литъл — започна Пъркис. После думите му изневериха и с предизвикателен поглед към Алджернън Обри, както туземецът гледа смаяния крокодил, когато се е почувствал в безопасност сред клоните на близкото дърво, той се отдалечи, тананикайки си весело, с шапка, кипната на едната страна. А Бинго влюбено разглеждаше банкнотата и тъкмо да я дари с целувка, игривият морски бриз я изтръгна от ръката му и я понесе към кея, все едно я бе дарил с криле.

В такава ситуация и най-острият ум би се объркал, а този на Бинго съвсем. Инстинктът го накара да хукне към изгубеното съкровище, но въпреки че мускулите му бяха тренирани от кросовете сред природата, през ума му минаха като мълния последните думи на госпожа Бинго да не изпуска от погледа си Алджернън Обри. Той знаеше какво се има предвид с тези думи. Оставено без надзор, детето можеше да се запъти към морето и да изчезне във водата, както беше се случвало на два пъти или да наруши закона, удряйки някой летовник по главата с лопатката си. Никой не знаеше по-добре от Бинго колко склонен към съсичане на вратовете, както би казал поетът, бе малкият, щом някоя лопатка му попадне в ръцете. Защото винаги се случваше някой да носи мека шапка с неотразимо привличане.

Бинго усети тежестта на това, което обикновено наричат „рогата на дилемата“. Стоеше като Хамлет — нерешително-меланхоличен и докато се колебаеше, проблемът бе решен от самосебеси. Пърхайки, банкнотата падна в един автомобил, който тъкмо потегляше. С поглед, който говореше за внезапното му убеждение, че чудеса в този свят все още се случват, шофьорът я взе и потегли.

След около десетина минути, през което време бе стоял със заровено в ръцете си лице, Бинго се тътреше с Алджернън Обри в прегръдките си по пътя към хотел „Манифик“. И точно тогава той видя как Уфи Просър излиза от хотела.

Поетът Уъртсуърт^[2] ни е казал, че сърцето му имало навика да подскача, щом зърне в небесата седемцветната дъга. Точно по този начин реагира и Бинговото сърце, щом съзря Уфи Просър. Не че у Уфи имаше нещо красиво... Дори само пъпките му бяха достатъчни, за да не може да попадне в класа на дъгите..., но той имаше качеството, което толкова много отвратително богати хора имат — да изглеждат отвратително богати. А в добавка към това, че бе отвратително богат, Уфи се падаше и кръстник на Алджернън Обри. С плаха надежда в душата Бинго се обърна към него:

— Уфи, старче!

Забелязвайки това, което Бинго носеше в ръцете си, Уфи отстъпи притеснено.

— Хей! — извика той. — Не насочвай това срещу мен!

— Това е просто моят малчуган.

— Не се и съмнявам! Обърни го на другата страна.

— Мисля, че иска да те целуне — предположи Бинго.

— Не приближавай! — извика Уфи, размахвайки панамената си шапка. — Въръжен съм.

На Бинго му се стори, че разговорът тръгва не към желаната посока и побърза да смени темата.

— Не знам дали си забелязал, Уфи, че съм блед и съсипан?

— Изглеждаш ми съвсем нормално. Поне — замисли се Уфи, за да бъде по-прецизен — толкова нормално, колкото винаги си изглеждал.

— Значи не ми личи. Това ме учудва. Трябваше да помисля за това. Защото съм в адски затруднено положение, Уфи. Ако не намеря някой, който да ми услужи с петарка...

— Много трудно се намират такива хора. Защо ти е петарка?

Бинго с готовност се захвана да обясни. Той знаеше, че Уфи изпитва алергия към даване на пари назаем, но чувстваше, че тази история би прекършила съпротивата и на най-закоравелия скъперник. Със задъхан от силни чувства глас той разказа своята ужасна трагедия — от самото начало до самия край. Когато свърши, Уфи остана известно време в размисъл. После очите му, обикновено лишени от блясък, се озариха, като че ли мислите, в които бе потънал, бяха родили вдъхновение.

— Казваш, че ще си съдия на „Най-хубавото бебе“?

— Да, но това няма да ми помогне никак. Не мога да поискам от Пъркис още пет лири.

— Няма да се наложи. По мое мнение, работата е съвсем проста. Твоята главна задача е да отклониш вниманието на жена ти от златните копчета за ръкавели и заложната къща, с други думи — да я накараш да мисли за нещо друго. Много добре. Уреди твоето малко дяволче да участва и му дай първата награда, а тя ще бъде толкова щастлива, че ще забрави за копчетата завинаги. Гарантирам ти. Аз самият не съм майка, но майчиното сърце ми е ясно като на длан. Нищо друго няма значение, освен гордостта от триумфа на малкото гаменче.

Бинго зяпна. Като че ли мозъкът на събеседника му, този мозък, чиито комбинации бяха разделили много членове на клуба „Търтеите“ с по няколко шилинга, а дори и с по-големи суми, май беше гръмнал бушона.

— Но, Уфи, старче, помисли. Ако аз съм съдия на „Най-хубавото бебе“ и определя за победител моето собствено, всички ще се нахвърлят върху мен, а може и да ме линчуват. С тези майки шега не бива. Нали беше там, когато Фреди Уиджън разказваше какво се е случило в Кан?

Уфи цъкна с език нетърпеливо.

— Естествено. Не съм пропуснал очевиден проблем като този. Детето няма да участва с Който-ще-да-се-казва Литъл, а с Който-ще-да-се-казва Просър. С една дума, аз ще заведа малкия до определеното място, обявявайки се за негов чичо. После ти, след внимателно преценяване, ще му дадеш първата награда. Но ако си мислиш, че този план е определено нечестен, просто забрави за това. Наградата ще

бъде или някоя близалка, или вълнено шалче, или нещо такова. За пари изобщо не може да става дума, разбираш ли?

— Май че си прав.

— Абсолютно прав съм. Ако имаше някакви пари в тази работа, никога не бих ти предложил такава хитрина — призна Уфи искрено. — На кой му пука, че някой е спечелил вълнено шалче? Това е. Съгласен ли си или не? Просто съм готов да ти направя услуга и да спася брака ти да не отиде по дяволите. Струва ми се, че съм прав, като мисля, че ако онази работа с копчетата за ръкавели излезе наяве, бракът ти отива по дяволите, нали?

— Да, точно по дяволите.

— Тогава те съветвам да приемеш плана ми. Приемаш ли? Браво! Извини ме за момент — каза Уфи, — трябва да се обадя по телефона.

Той влезе в хотела, позвъни на букмейкъра си в Лондон, след което проведе следния разговор:

— Господин Макалпин?

— На телефона.

— Аз съм господин Просър.

— Нима?

— Слушайте, господин Макалпин. Аз съм в Брамли-на-морето и тук ще се проведе състезание за най-хубавото бебе утре. Ще участвам с племенника си.

— Нима?

— И си помислих, че нещата биха станали по-интересни, ако заложа една скромна сумичка. Дейността ви на събирач на облози позволява ли ви да се включвате в състезания за „Най-хубаво бебе“ в морските курорти?

— Разбира се. Участвам във всички спортни събития.

— Какви залози определяте за моя жребец?

— Вашият племенник ли имате предвид?

— Точно така.

— Приличате ли си?

— Има известна прилика.

— Тогава петдесет към едно.

— Добре. В десетачки.

Уфи се върна при Бинго.

— Единственото нещо, което ме притеснява, е, че когато се стигне до кулминацията, можеш да изпуснеш нервите си.

— О, не! Няма!

— Би могъл, ако нямаш допълнителен стимул. Ще ти кажа какво ще направя. В момента, в който обявиш решението си, пет лири са твои и ще можеш да си вземеш копчетата обратно от заложната къща. По този начин ще избегнеш неприятностите със съпругата, при положение че колкото и да не ми се вярва, въпреки триумфа на сина си, тя може да продължи да дълбае заради тях. За всеки случай, да си застрахован.

Бинго стоеше безмълвен. Сърцето му бе преизпълнено с думи. Единственото нещо, което пречеше на щастието му да бъде пълно, бе внезапният страх, да не би преди състезанието да се състои, Уфи да бъде отнесен в рая в огнена колесница.

Въпреки всичко, пробивайки си път към арената на следващия ден, той ясно усещаше угризение и сърцебиене. А видът на насъбралите се участници ни най-малко не го освободи от напрежението.

Наистина, по-голямата част от състезателите имаха нещо толкова неопределено във вида си, че ако полицията не ги бе арестувала досега, това свое щастие дължаха само на нейната немарливост, но десетина от тях дотолкова наподобяваха човешки същества, че беше повече от ясно какви коментари щяха да започнат, ако той ги пренебрегнеше за сметка на Алджернън Обри. Щяха да се задават въпроси, да се започне разследване. Възможно беше дори да го изправят пред съда.

И все пак положението, в което се намираше, когато животът му бе заложен на карта и не му оставаше нищо друго, освен да стисне зъби, бе да се мобилизира до краен предел и да се хване здраво със задачата.

Приближавайки сцената, той се поклони на аплодисментите на публиката, състояща се на пръв поглед от около триста четиридесет и осем майки, всичките освирепели и вдигна ръка, за да усмири, ако бе възможно, воя на техните отрочета и започна речта, която с големи усилия бе подготвял до късно през нощта.

Говори за бъдещето на Англия, което — отбеляза той — бе в ръцете на тези дребосъци и други като тях, добавяйки, че не е

необходимо да напомня, че тази Англия, за която ставаше дума, бе описвана от поета Шекспир като царствен престол на крале, царствен остров, земя величава, престол на Марс, втори Еден, полурай, крепост, издигната от природата за себе си против зарази и войни. Бинго се надяваше — по-справедливи от тези сравнения едва ли щяха да се намерят.

Той говори за „Дребосъчета“, правейки реклама за любимото издание, и подканяйки множеството да се възползва от облекчените условия за абониране.

Той говори — и тук гласът му беше наистина искрен — за добрия спортменски дух на феърплей, който бе направил от Англия това, което бе; духът, който би трябвало да ръководи всички майки, събрани на това място да приемат решението на съдията, дори и ако е в ущърб на техните кандидати. Наблегна също на британското спортменство, на което толкова завиждат другите народи. Каза им за един свой приятел, който веднъж бил съдия на едно такова състезание в Южна Франция и бил преследван четвърт миля от възмутени майки, въоръжени с ножове и игли за шапки. Такова нещо не би могло да се случи в Брамли-на-морето. Не, не. Английските майки не са такива. И докато още говореше по темата, той си припомни и една по-весела история за двама ирландци, които се разхождали по Бродуей. Може би повечето от присъстващите не бяха я чували, защото разказът тръгна добре. Дори публика в телевизионно студио не би се смяла по-сърдечно. Но въпреки че отпрати лъчезарна усмивка към кикотещите се, душата му бе започнала да се свива като охлюв в черупката си. Времето минаваше, а от Уфи нямаше и следа. Да не говорим за безценния му товар, който отдавна трябваше да е на местопроизшествието.

Бинго продължи речта си. Разказа още една история за двама шотландци, които се разхождали по Сочихол стрийт в Глазгоу. Но този път представлението му бе изгубило от магията си и не успя да завладее публиката. Един недоволен глас извика: „Давай по-бързо нататък!“ и това настроение се предаде на всички останали. Когато започна трета история за двама кокни^[3], които стояли на един ъгъл на Уайтчапъл, може би стотина недоволни гласове извикаха: „Давай по-нататък!“ и скоро след това може би още сто и петдесет.

А от Уфи — ни следа.

Пет минути по-късно, след като всеобщата врява за започване на състезанието заприлича на вой на вълци в канадска гора, на Бинго му се наложи да даде началото. С пепеляво лице той подари красивото вълнено плетено палтенце на едно дете, което избра наслуки сред морето от деца пред себе си, и потъна в стола. Бе напълно съсипан.

И както си седеше там, опитвайки се да не мисли за това какво ще се случи по-нататък, някой го потупа по рамото и когато извърна поглед, видя, че това е полицаи.

— Господин Литъл? — попита полицаият.

— Да, мисля, че да — отговори Бинго. Все още бе малко замаян.

— Налага се да ви помоля да дойдете с мен.

Други полицаи при други случаи, особено в нощта след годишните гребни гонки по Темза между съперниците от университетите в Оксфорд и Кеймбридж, бяха отправяли същите молби към Бинго и в такива случаи той бе намирал за най-уместно да се подчини смирено. Затова стана и тръгна с полицаия към вратата и може би от любопитство, естествено в такива случаи, попита каква е причината за това задържане.

— Не сте задържан, сър — каза полицаият, докато се отдалечаваха. — Викат ви в участъка да идентифицирате един обвинен... Ако можете да го идентифицирате. Той твърди, че е ваш приятел и че е действал с ваше знание и одобрение.

— Не ви разбирам, господин полицаи — каза Бинго, който наистина не разбираше. — Действал е как?

— Извел детето ви на разходка, сър. Той твърди, че вие сте пожелали. Всичко се случило така: обвиненият бил забелязан от някоя си госпожа Пъркис с вашето бебе да се промъква по главната улица. Мъжът имал потаен вид и бил с панамена шапка с яркочервена панделка. Щом разпознала бебето, госпожа Пъркис си казала: „Господи, помилуй!“.

— Казала... Какво казала госпожа Пъркис? Повторете!

— „Господи, помилуй!“, сър. След като заподозряла нещо, тя повикала полицаи и обвинила въпросния господин в отвличане и след известна суматоха и неприятности той бе отведен в участъка и затворен в килия. Казва, че името му е Просър. Познато ли ви е името Просър, сър?

Твърдението на полицаия, че е имало малко суматоха и неприятности при откарването на обвинения Просър в участъка, бе потвърдено от външния вид на последния, когато го докараха за справка пред Бинго. Окото на Уфи бе насинено, а яката му отпрана. Другото око, което бе все още отворено, блестеше яростно и както бе очевидно, с омраза към целия човешки род.

Сержантът, седнал зад бюрото, покани Бинго да разгледа експоната.

— Този човек твърди, че ви познава.

— Точно така.

— Ваш приятел?

— И то най-близък.

— И му поверихте бебето си?

— Може и така да се каже. По-скоро назаем.

— А така! — извика сержантът, ревейки като тигър, лишен от плячката си, при положение че тигрите в такива обстоятелства казват „Атака!“. — Съвсем сигурен ли сте?

— Съвсем.

— Провалихте се, а, сержант! — каза Уфи. — А сега — продължи той високомерно, — предполагам, че съм свободен да си тръгна.

— Предполагате, значи, а? Тогава пред-зад-встрани-полагате погрешно — каза сержантът, възвръщайки настроението си при мисълта; че поне нещичко от надеждите и мечтите му можеше да бъде спасено. — В абсолютно никакъв случай не сте свободен да си тръгнете. Оказали сте съпротива на полицаи при изпълнение на служебните му задължения. Ударили сте полицаи Уилкс в корема.

— И бих го направил отново.

— Но не и в близките две седмици — каза сержантът, отново добил жизнерадостната си физиономия. — Съдът ще погледне много сериозно на това, много сериозно. Добре, полицаи, отведете затворника.

— Само минутка — каза Бинго, въпреки че нещо сякаш му подсказваше, че това не е най-подходящият момент. — Мога ли да взема онези пет лири, Уфи?

Подозренията му се оказаха правилни. Не беше най-подходящият момент. Уфи не отговори. Отправи дълъг, немигащ поглед от

единственото си функциониращо око и ръката на закона го изведе от стаята. Бинго също бе тръгнал да излиза, когато сержантът му напомни, че е забравил нещо.

— Вашето бебе, сър.

— О, да, да.

— Да ви го доведем ли или ще го вземете със себе си?

— Със себе си, разбира се, със себе си.

— Много добре — каза сержантът. — Сега ще го опаковаме.

Ако се върнем назад към началото на нашия разказ, ще видим, че сравнихме Бинго с нещастник, изпаднал в голяма беда. Както си седеше с Алджернън Обри на плажа четвърт час след като се беше разделил със сержанта, усещането, че е това, което речникът Уебстър определя като представител на семейство влечуги и че някой промушва шишове през чувствителната му душа, ставаше все по-силно. Бинго разсъждаваше за бъдещето с понятна загриженост. В този миг той предпочиташе изобщо да не си мисли за него. Вече почти чуваше шумното вдишване на съпругата и словесния порой от справедлив гняв, който неизбежно следва заекващата изповед на собствената му вина. Той и Роузи винаги бяха като двойка гугутки, но Бинго знаеше твърде добре, че при определени обстоятелства женската гугутка може да се изразява с мощ, на която би завидял и ураган в Карибско море.

Излизайки с потреперване от тези неприятни мисли, той откри, че Алджернън Обри се бе отделил от него и отправяйки взор на югоизток, го забеляза недалеч. Детето удряше един човек с мека шапка по главата с лопатката си, използвайки я, както се стори на Бинго, със завиден замах. (При удрянето на мъже с меки шапки по главата с лопатки най-важното нещо е замахът.)

Младият баща се надигна, побърза към единия от участниците в сцената и видя как той усилено се търкаше по тила. В качеството си на социален спонсор на Алджернън Обри, Бинго почувства, че от него се очаква някакво извинение.

— Изключително дълбоко съжалявам, че бебето ми ви е подредило така. За нищо на света не бих желал това да се случи. Страхувам се, обаче, че не може да устои на меките шапки. Изглежда го привличат като магнит.

Мъжът, който бе висок и слаб, с очила с рогови рамки, не отговори веднага. Той се беше загледал в Алджернън Обри като човек, който има видение.

— Това вашето бебе ли е?

Бинго отговори: „Да, сър. Това е моето бебе.“, а мъжът промърмори нещо от сорта на „Това е моят щастлив ден“.

— Какво откритие! — почти се провикна той. — Говорим за манна небесна! Бих искал да го рисувам, ако е възможно. Разбира се, нещата ще бъдат уточнени и от финансова гледна точка. Какво ще кажете за пет лири?

Бинго поклати тъжно глава.

— Страхувам се, че няма да стане — каза той. — Нямам никакви пари. Не мога да ви платя.

— Вие няма да ми плащате. Аз ще ви платя — каза мъжът. — Така че, ако пет лири ви удовлетворяват... — Той млъкна, загледал в Алджернън Обри и промени мнението си. — Не, не пет. Това би било обир. Нека са десет.

Бинго зяпна. Брамли-на-морето проблясваше пред погледа му като уестърн на телевизионния екран. За момент през ума му мина мисълта, че това може би е неговият ангел-хранител, заловил се за работа след дълго лентяйстване. След това видението му се избистри и той забеляза, че мъжът до него няма никакви крила. Бе говорил с американски акцент, а ангелът-хранител на член на клуба „Търтеите“ би трябвало да има оксфордски акцент.

— Десет лири? — загъркори той. — Правилно ли ви разбрах да казвате, че ще ми дадете десет лири?

— Исках да кажа двайсет и мисля, че си заслужава парите. Заповядайте — каза мъжът, изваждайки банкнота от вътрешния си джоб.

Бинго ги пое почтително и вече, извадил поука от горчивия опит, я стисна здраво като хищна птица жертвата си.

— Кога бихте желали да започнете портрета на Алджернън Обри?

От очилата на господина излетяха искри.

— Опазил ме бог! — извика той отвратено. — Не мислите, че съм художник-портретист, нали? Аз съм Уоли Джъд.

— Уоли Кой?

— Уоли Джъд. Авторът на „Безстрашният Дезмънд“.

— Чий автор?

— Не сте ли чували за „Безстрашният Дезмънд“?

— Страхувам се, че не.

Другият въздъхна дълбоко.

— Никога не съм си мислил, че ще чуя тези думи в цивилизована страна. „Безстрашният Дезмънд“, моят комикс-сериал. Върви в „Мирър“ и в хиляда и шестстотин вестника в Америка. „Безстрашният Дезмънд“ — проклятието за престъпниците.

— Значи е детектив, този „Безстрашен Дезмънд“?

— Частен детектив — поправи го другият. — И винаги се възправя срещу боклуците от подземния свят. Смел е като лъв.

— Звучи като симпатично момче.

— Така е. Един от най-добрите. Обаче има един проблем. Дезмънд е много импулсивен. Веднага им вижда сметката на тия боклуци. Застрелва ги в корема. Е, няма да ви казвам това докъде води.

— Доставките на боклуци от подземния свят започват да намаляват?

— Точно така. Постоянно има глад за нови лица и веднага щом видях вашето бебе, разбрах, че съм открил нещо. Този поглед изпод вежди! Тези страшни очи, които биха могли да бъдат и на акула-човекоядец. Той е естествен. Бихте ли го довели в хотел „Сплендид“ веднага, за да мога да направя няколко предварителни скици?

Въздишка на възторг се отрони от Бинго. Банкнотите в джоба му шумоляха мелодично и за момент той остана заслушан сякаш в някакъв църковен химн.

— Да речем след половин час — каза той. — Трябва да видя първо един приятел, който работи на Сивю Роуд.

[1] Демпси, Джак (1895–1983) — американец, световен шампион по бокс в тежка категория от 1919 до 1926 г. — Б.пр. ↑

[2] Уъртсуърт, Уилям (1770–1850) — англ. поет, представител на романтизма — Б.пр. ↑

[3] Кокни — жител на Лондон, роден в центъра на града, близо до църквата „Боу Чърч“ Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.